

Arrest

nr. 92 087 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

Tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Hongaarse nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2012 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. ROBRECHTS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 9 september 2010 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende en verzoeker diende dezelfde dag een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 7 december 2010 werd verzoeksters verblijfsaanvraag ingewilligd en op 20 december 2010 werd zij in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Verzoeker ontving op 28 februari 2011 een F-kaart.

1.4. Uit de gegevens van de kruispuntbank van de sociale zekerheid bleek dat verzoekster financiële steun ontving van het OCMW en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzocht bij schrijven van 18 januari 2012 de burgemeester van de gemeente Grimbergen, ingevolge deze vaststelling, om verzoekster uit te nodigen om bewijzen aan te brengen inzake haar professionele activiteiten, haar kansen op tewerkstelling en haar bestaansmiddelen.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 15 mei 2012 ten aanzien van verzoekers de beslissingen die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster op 24 mei 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [K. K.] Nationaliteit: Hongarije (Rep.) [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werkneemster op 07/12/2010, en verkreeg verblijfsrecht op 7/12/2010. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW.

Omdat dit een wijziging in de situatie van betrokkene deed vermoeden werd betrokkene op 18/01/2012 uitgenodigd haar huidige situatie toe te lichten. Deze uitnodigingsbrief werd betekend op 25/01/2012 en volgende documenten werden voorgelegd: een inschrijvingsbewijs bij de VDAB dd. 07/02/2012, een attest afgeleverd door het OCMW te Grimbergen dd. 23/02/2012, een attest van de werkloosheidsdienst dd. 05/09/2011, ING-bankuittreksels (uitbetaling werkloosheidsuitkeringen), attesten met overzichten van de werkloosheidsuitkeringen dd. 5/9/2011, een inschrijvingsfiche voor een cursus Nederlands op naam van betrokkene en een op naam van de echtgenoot, een arbeidsovereenkomst op naam van de echtgenoot dd. 12/09/2011, een loonfiche van september 2011 op naam van de echtgenoot en een schoolattest op naam van de dochter dd. 14/02/2012.

Na raadpleging van de database van de RSZ (Dimona) blijkt dat betrokkene nooit werd tewerkgesteld en ook de voorgelegde documenten bewijzen niet het tegendeel. Zij kan dus niet worden beschouwd als werknemer artikel 42bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Voor zover betrokkene heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat zij reeds aan de slag zou zijn geweest.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien, Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 24 mei 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 quater en 42ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam [K. M. A.] Nationaliteit: Turkije, [...] + dochter [K. Y.] [...] (Hongaarse nationaliteit)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 9/9/2010 een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een EU-burger, zijnde zijn echtgenote [K. K.].

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van [K. K.] waarbij betrokkene zich vervoegde, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig artikel 42quater van de wet van 15.12.1980.

Op 18/01/2012 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd om eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig artikel 42 quater, §1, 3^e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 25/01/2012, en legde hiertoe volgende documenten voor: een inschrijvingsbewijs bij de VDAB op naam van de echtgenote dd. 07/02/2012, een attest afgeleverd door het OCMW te Grimbergen dd. 23/02/2012, een attest van de werkloosheidsdienst op naam van de echtgenote dd. 05/09/2011, ING-bankuittreksels (uitbetaling werkloosheidsuitkeringen), attesten met overzichten van de werkloosheidsuitkeringen op naam van de echtgenote dd. 5/9/2011, een inschrijvingsfiche voor een cursus NL op naam van betrokkene en een op naam van de echtgenote, een arbeidsovereenkomst op naam van betrokkene dd. 12/09/2011, een loonfiche van september 2011 op naam van betrokkene en een schoolattest op naam van de dochter dd. 14/02/2012. Deze documenten blijken niet relevant in het kader van deze beslissing en hebben bijgevolg geen invloed op de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art 42quater van de wet van 15/12/1980.

In belang van het minderjarig kind en gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de ouders dient ook het verblijf van het kind zelf te worden beëindigd overeenkomstig art. 42ter van de wet van 15/12/1980.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht aan.

Zij verschaffen volgende toelichting:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel [legt] aan de overheid de verplichting op[...] om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de overheid bij het nemen van een beslissing haar beoordeling moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bovendien veronderstelt de materiële motiveringsplicht dat elke administratieve beslissing gegrond moet zijn op pertinente en correcte gegevens en dat deze niet op kennelijk onredelijke of onwettige wijze tot stand gekomen is.

TERWIJL

Het optreden van Verweerster zowel bij de motivering van de bestreden beslissing, als tijdens het onderzoek dat hieraan voorafgaat niet beantwoordt aan genoemde vereisten.

TOELICHTING

(1.1) Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de genomen beslissing voortkomt uit een zorgvuldig voorafgaand onderzoek. Het voorafgaand onderzoek dat in casu werd gevoerd is onzorgvuldig, minstens onvolledig.

In het kader van het onderzoek naar de situatie van Verzoekster onder 1 werden de volgende documenten voorgelegd:

- inschrijvingsbewijs bij de VDAB d.d. 7 februari 2012;
- attest afgeleverd door OCMW Grimbergen d.d. 23 februari 2012;
- attest van de werkloosheidsdienst d.d. 5 september 2011;
- ING-bankuittreksels mbt. uitbetaalde werkloosheidsuitkeringen;
- attesten met overzichten van werkloosheidsuitkeringen d.d. 5 september 2011;
- inschrijvingsfiche voor cursus Nederlands op naam van Verzoekster onder 1 en Verzoeker onder 2
- arbeidsovereenkomst op naam van Verzoeker onder 2 d.d. 12 september 2011;
- loonfiche van september 2011 op naam van Verzoeker onder 2;
- schoolattest op naam van Verzoekster onder 3.

Op grond van bovengenoemde documenten en de vaststelling dat Verzoekster onder 1 nooit werd tewerkgesteld, besloot Verweerster dat Verzoekster onder 1 niet kan worden beschouwd als werknemer in overeenstemming met artikel 42bis, §2 3° Vreemdelingenwet.

Aangezien Verzoekster onder 1 zich inderdaad niet "in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar" bevindt noch "in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden [is]", is deze vaststelling van Verweerster zonder meer correct en wordt deze als dusdanig ook niet betwist.

Verweerster vergist zich echter wanneer wordt gesteld dat Verzoekster onder 1 ook niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 1° en 2° Vreemdelingenwet. De gegevens en de stukken waarop Verweerster dit besluit steunt zijn onvolledig.

Verzoekers wijzen op het bestaan van twee essentiële documenten die dateren van vóór de beslissing van Verweerster op 15 mei 2012 om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van Verzoekers met bevel om het grondgebied te verlaten:

(i) Doktersattest d.d. 6 april 2012 van Dr. [K.] (stuk 4)

Naar aanleiding van een test en gesprekken met het oog op eventuele tewerkstelling in de sociale sector, bleek dat Verzoekster onder 1 te kampen heeft met verschillende medische problemen die de beoogde tewerkstelling als verpleegster onmogelijk maken. Dit wordt o.m. bevestigd in het attest van Dr. [K.]:

"Je soussigné Dr. [K.] certifie par le présent que Mme [K. K.] présente des pathologies (polykystose rénal, HTA [hypertension artérielle], légère atrophie cérébrale etc.) pour laquelle il faut une suivie régulière. Elle ne peut pas effectuer des travaux avec des poids lourds et situations de debout prolongées. "

Vrije vertaling:

"Ik, ondergetekende Dr. [K.] verklaar dat Mevr. [K. K.] blijkt geeft van volgende aandoeningen (polycystische nierziekte, hypertensie [verhoogde bloeddruk], lichte cerebrale atrofie, etc.) waarvoor een regelmatige opvolging aangewezen is. Zij kan geen werk verrichten waarbij zij zware gewichten moet heffen en gedurende lange periodes rechtop moet staan,"(wij beklemtonen)

(ii) Doorverwijzingskaart d.d. 16 april 2012 vanwege VDAB (stuk 5)

Gelet op haar medische problemen werd Verzoekster onder 1 door middel van een zogenaamde "Doorverwijzingskaart" van het VDAB naar een Gespecialiseerde Arbeidsonderzoeksdienst verwezen teneinde na te gaan voor welke betrekking Verzoekster onder 1 eventueel nog in aanmerking komt.

(iii) Reglement van orde van het Centrum voor Ambulante Diensten (hierna "CAD") (stuk 6)

Kort na de beslissing van Verweerster op 15 mei 2012 wordt Verzoekster onder 1 onderworpen aan verschillende gespecialiseerde onderzoeken door het CAD. Uit het uittreksel van de testresultaten d.d. 20 juni 2012 blijkt dat Verzoekster onder 1 ondanks haar verminderde fysieke mogelijkheden in staat is om lichte fysieke arbeid te verrichten (stuk 7).

Gelet op het tijdsverloop kan Verweerster niet geacht worden kennis te hebben gehad van het onderzoek op 23 mei 2012 en het uittreksel uit de resultaten van 20 juni 2012. Nu Verweerster echter de twee essentiële documenten onder (i) en (ii) niet in aanmerking heeft genomen bij het nemen van haar beslissing kan niet worden beweerd dat Verweerster het dossier van Verzoekster onder 1 grondig en nauwgezet heeft onderzocht en haar beslissing zorgvuldig heeft voorbereid.

Verweerster zal opwerpen dat "de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen". Indien Verweerster echter zorgvuldig te werk zou zijn gegaan bij de voorbereiding van haar beslissing zou zij hebben vastgesteld dat de gegevens die haar in januari 2012 werden medegedeeld niet volledig waren en intussen waren gewijzigd of naar alle waarschijnlijkheid nog zouden wijzigen. Mits een grondig onderzoek had Verweerster kunnen weten dat Verzoekster onder 1 - in overeenstemming met artikel 40 §4 1° Vreemdelingenwet en de voorschriften van de VDAB - nog steeds werkzoekende was en de vereiste taalopleiding volgde met het oog op toekomstige tewerkstelling. Verweerster wist of had moeten weten dat er doorslaggevende documenten ontbraken op het ogenblik dat zij haar beslissing nam.

De twee essentiële documenten onder (i) en (ii) dateren van vóór de beslissing van Verweerster van 15 mei 2012. Verzoekster onder 1 kan in geen geval worden verweten dat deze essentiële informatie ontbrak of slechts laattijdig aan Verweerster werd medegedeeld met het oog op haar beslissing. Verzoekster onder 1 heeft steeds gedaan wat van haar werd gevraagd en heeft nauwgezet en plichtsbewust het begeleidingstraject van de VDAB doorlopen.

Verweerster stelt dat "indien [Verzoekster onder 1] een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat zij reeds aan de slag zou zijn geweest". Volgens Verweerster is het niet geloofwaardig dat Verzoekster onder 1 daadwerkelijk werk zoekt, gelet op de lange duur van haar werkloosheid. Dat de recent ontdekte medische problemen van Verzoekster onder 1 haar tewerkstellingsproces onverwacht hebben vertraagd, betekent niet dat Verzoekster onder 1 de zaken moedwillig laat aanslepen. De redenering van Verweerster is feitelijk ongegrond en tegenstrijdig. Eerst wordt Verzoekster onder 1 een traject aangeboden om werk te vinden, maar wanneer het doorlopen van het traject naar mening van Verweerster te lang duurt, wordt besloten om het verblijfsrecht van Verzoekster onder 1 te beëindigen. Dit is absurd.

Net nu Verzoekster onder 1 bijna het eind van het haar opgelegde traject bereikt heeft, beslist Verweerster ten onrechte om het verblijfsrecht van Verzoekster onder 1 en haar gezin te beëindigen. Ook in rechte kan Verweerster deze beslissing niet verantwoorden.

Uit de feiten en de stukken van het dossier blijkt dat Verzoekster onder 1 nog steeds actief naar werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld (cfr. artikel 40, §4 1° Vreemdelingenwet). Nu ook het OCMW als sinds april 2012 gestopt is met het betalen van uitkeringen (stuk 10) en Verzoeker onder 2 sinds 17 mei 2012 werk heeft gevonden als vrachtwagenbestuurder (stuk 8), komen Verzoekster onder 1 en haar gezin niet meer ten laste van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (cfr. artikel 40, §4 2° Vreemdelingenwet). In tegenstelling tot wat Verweerster beweert op grond van onvolledige stukken en gegevens, voldoet Verzoekster onder 1 aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 1° en 2° Vreemdelingenwet.

(1.2) De materiële motiveringsplicht veronderstelt dat elke administratieve beslissing gegrond moet zijn op pertinente en correcte gegevens en dat deze niet op kennelijk onredelijke of onwettige wijze tot stand gekomen is.

Hierboven werd reeds op afdoende wijze aangetoond dat de gegevens waarop Verweerster haar beslissing van 15 mei 2012 heeft gesteund wel degelijk correct zijn, maar niet volledig. Verweerster heeft essentiële informatie over het hoofd gezien of niet onderzocht. Op grond van een onvolledige en bijgevolg onjuiste voorstelling van de situatie van Verzoekster onder 1 heeft Verweerster een manifeste beoordelingsfout begaan.

Verweerster vergist zich wanneer wordt gesteld dat Verzoekster onder 1 niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 1° en 2° Vreemdelingenwet. Voor zover Verweerster van mening zou zijn dat Verzoekster onder 1 hierboven niet voldoende heeft aangetoond aan genoemde verblijfsvoorwaarden te voldoen, ontnemt Verweerster door haar beslissing om het verblijfsrecht van Verzoekster onder 1 en haar gezin nu te beëindigen, laatstgenoemde de kans om hiervan toereikend bewijs aan te leveren. Teneinde een weloverwogen en inhoudelijk correct gemotiveerde beslissing te kunnen nemen die niet op kennelijk onredelijke wijze tot stand gekomen is, is het aangewezen dat Verweerster minstens de samenstelling van een compleet dossier afwacht. In casu is dit ten onrechte niet gebeurd.

(1.3) Aangezien de bestreden beslissing van Verweerster niet is gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken is deze nietig. Bovendien heeft Verweerster een manifeste beoordelingsfout begaan door haar beslissing te steunen op onvolledige gegevens, wetende dat deze onvolledig waren. Uw Zetel zal vaststellen dat Verweerster bij het voorbereiden en het nemen van de bestreden beslissing de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht en motiveringplicht niet heeft nageleefd.”

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet betwist dat zij sedert haar inschrijving in het vreemdelingenregister op 7 december 2010 nog geen dag gewerkt heeft. Zij stelt echter dat zij arbeidsongeschikt was en dat hier onvoldoende rekening mee werd gehouden.

Er dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij verzoekster heeft uitgenodigd om op 25 januari 2012 inlichtingen te verschaffen omtrent het feit dat zij OCMW-steun ontving. Hierbij heeft verzoekster geen melding gemaakt van haar medische klachten. De verwerende partij heeft haar aldus voldoende de kans gegeven haar situatie uit te leggen. Ook op verzoekster rust een medewerkingsplicht. Er kan van de verwerende partij niet worden verwacht dat zij systematisch zou overgaan tot (al dan niet gedwongen) medische onderzoeken bij controle van de verblijfsvoorwaarden.

Uit het feit dat verzoekster niet haar volledige medewerking heeft verleend aan het onderzoek van de verblijfsvoorwaarden, kan geen onzorgvuldigheid in hoofde van de verwerende partij worden afgeleid, integendeel.

Met betrekking tot het onderzoek door het CAD, stamt dit onderzoek van 20 juni 2012 en dateert zodoende van na de bestreden beslissing. De verwerende partij kon op het ogenblik van de bestreden beslissing geen rekening houden met dit stuk.

Met betrekking tot het feit dat verzoekster trajectbegeleiding volgt, dient te worden opgemerkt dat het volgen van deze trajectbegeleiding haar niet vrijstelt van het naleven van de wettelijk voorziene verblijfsvoorwaarden.

Zoals verzoekster zelf toegeeft in het middel, voldoet zij niet aan de in artikel 40, §4, 1° en 2° gestelde verblijfsvoorwaarden en kan zij geen aanspraak maken op in artikel 42bis van de Vreemdelingenwet voorziene uitzonderingen.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster niet aantoonde een reële kans op tewerkstelling te hebben (zij heeft sedert 7 december 2010 nog geen dag gewerkt) en dat zij voor zichzelf niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De bestreden beslissing is deugdelijk gemotiveerd en houdt rekening met alle elementen van de zaak.”

3.3. De Raad stelt vast dat verzoekster tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

De in casu eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, waarin het volgende is bepaald:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Het staat niet ter discussie dat verzoekster nooit werd tewerkgesteld in België en dat zij zich evenmin bevindt in een situatie zoals omschreven in artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betogen evenwel dat verweerder onterecht voorhoudt of ingevolge een gebrekkige of onzorgvuldige feitenvinding concludeerde dat verzoekster niet als werkzoekende, in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, kan worden beschouwd.

Opdat zij haar status van werkzoekende, zoals bedoeld in voormeld artikel zou kunnen behouden, diende te blijken dat verzoekster effectief werk zocht en een reële kans maakte om te worden aangesteld. Verweerder oordeelde dat verzoekster, zo zij al werk zou zoeken – waarbij moet worden vastgesteld dat verzoekster naliel enig stuk voor te leggen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij naar een passende arbeidsbetrekking solliciteerde – niet kan beschouwd worden als een persoon die een reële kans op tewerkstelling maakt op de Belgische arbeidsmarkt. Hij lichtte hierbij toe dat indien zij wel een reële kans op tewerkstelling zou maken er immers mocht worden verwacht dat zij reeds een arbeidsbetrekking zou hebben gevonden. Gelet op het feit dat verzoekster specifiek naar België kwam om te werken, dat zij op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd al anderhalf jaar werkloos was en dat zij, ondanks het feit dat haar hiertoe de kans geboden werd, geen gegevens aanbracht waaruit kon worden afgeleid dat zij concrete vooruitzichten had op een tewerkstelling in de nabije toekomst is deze stellingname niet kennelijk onredelijk. De niet betwiste vaststelling dat verzoekers een taalopleiding volgden en dat verzoekster steeds nauwgezet en plichtsbewust het begeleidingstraject van de VDAB doorliep doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Verzoekers stellen voorts dat verzoekster gezondheidsproblemen heeft en dat werd vastgesteld dat zij ondanks haar verminderde fysieke mogelijkheden wel in staat is om lichte fysieke arbeid te verrichten. Zij tonen hiermee evenwel niet aan dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat niet blijkt dat verzoekster een reële kans maakt om te worden aangesteld. Zij lichten namelijk niet toe hoe uit het feit dat een persoon gezondheidsproblemen heeft en dat hij niet (langer) in staat is om bepaalde vormen van arbeid te verrichten zou kunnen afgeleid worden dat deze persoon toch een reële kans maakt om te worden aangesteld. De door verzoekers aangebrachte gegevens – het feit dat verzoekster nog nood heeft aan

taalonderricht en begeleiding door de VDAB en het gegeven dat zij geconfronteerd wordt met fysieke problemen – leiden slechts tot de conclusie dat de mogelijkheden voor verzoekster op de Belgische arbeidsmarkt beperkter zijn dan voor andere werkzoekenden. Het feit dat verweerder in voorliggende zaak de bestreden beslissingen nam zonder kennis te hebben van een doktersattest, een doorverwijzingskaart vanwege de VDAB, een reglement van orde van het centrum voor ambulante diensten en de testresultaten van dit centrum laat bijgevolg niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen genomen zijn op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt of dat deze beslissingen niet zorgvuldig werden voorbereid.

Verzoekers lichten ook toe van oordeel te zijn dat verweerder zich heeft vergist door te concluderen dat zij niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden die zijn bepaald in artikel 40, § 4 eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, waarin is bepaald dat een burger van de Unie ook een verblijfsrecht van meer dan drie maanden kan laten gelden indien hij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en hij tevens over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat enkel verzoekster een burger van de Unie is en dat zij, ondanks de vraag hiertoe, geen stukken aangebracht waaruit zonder meer kan worden afgeleid dat zij, voorafgaand aan het nemen van de eerste bestreden beslissing, over voldoende bestaansmiddelen beschikte om te voorkomen dat zij ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Uit de stukken van het neergelegde administratief dossier blijkt daarentegen dat verzoekers gedurende maanden een beroep deden op steunverlening door het OCMW. Verzoekers stellen dat zij vanaf de maand april 2012 geen uitkering vanwege het OCMW meer ontvingen. Uit een door verweerder in het administratief dossier opgenomen outprint van de gegevens van de kruispuntbank van sociale zekerheid blijkt echter dat verzoekster ook in de maanden april en mei 2012 een leefloon of equivalent ontving, zodat niet blijkt dat verweerder zich “vergist”. Verzoekers kunnen ook niet nuttig verwijzen naar een arbeidsovereenkomst die verzoeker op 17 mei 2012 ondertekende en die zij bij hun verzoekschrift voegen. De Raad dient de regelmatigheid van een administratieve beslissing namelijk te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissingen, meer bepaald op 15 mei 2012, geen rekening houden met de arbeidsovereenkomst die pas twee dagen later tot stand kwam. Dit stuk, dat pas werd opgesteld nadat de bestreden beslissingen al waren genomen, kan niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Het feit dat de situatie van een vreemdeling kan veranderen impliceert ook niet dat verweerder op een bepaald ogenblik geen standpunt kan innemen op basis van de vaststelling dat een bepaalde situatie reeds een aantal maanden ongewijzigd is, en laat in casu niet toe te besluiten dat verweerder een beslissing nam op grond van een dossier dat niet compleet was of dat hij onzorgvuldig optrad.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK